

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, [1659 erschienen] 1660

Avgvstvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42032

AVGVSTVS.

SS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM.
1. Augusti.

Felix Roma, cui, quas nullus unquam pingere
fatis bellè pictor potuit, vivas spectare virtu-
tes licuit, FIDEM inquam, SPEM & CHARITATEM
SOPHIA

F. A.
So p
mam
min
pal
Tyr
tis
aggr
Fi p
scuto
tem i
gaur
refin
gred
his ip
vite
pugn
nem
morr
ios
facit
ab ec
in he
inflit
Porre
prese
mave
ipsa o
das h
lam
vio c
F
cile r
patit
resqu

SOPHIAE filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerant. Ecce enim virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet, sed matre duce & iunctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Vrbi Praefectus statuit, & primò quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat: at tergum profecto objicit FIDES. Sartaginem admovent ardentem ille. hæc ridet arietem. Vbera refecat gladius. gaudet FIDES ostentare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur, coronatur scilicet. Ergo SPERM aggreditur tortor, & nervos in virginem armat: at his ipsis fortior puella est. Iubetur proin ignis servire, sed ad virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat. pice ardenti & bitumine perfunditur; nempe ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum cadit ense. Iamque ad tertiam gradum facit Tyrannus bis victus: suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter ivisse in hostem credas, noveris in rogam suapte sponte insiliisse terebrâ post perfossam & gladio cæsam. Porro mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentia suâ & sese filiarum virtute hucusque animaverat, triduo post inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. Ex Surio.

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite deviare, quin potius elevat ad summa & conjungit Deo, facitq;

facitque gustare gaudia sempiterna. S. Laur. Iustitia
de humil.

S. THEODOTE CVM FILIIS MM.

2. Augusti.

Numerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos e conjugē demortuo genuerat, deos, quos verò Christi amore adoptaverat, victos et captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè ejus nuptias ambiabat, tradidit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt, & dominum ducere jam desperat, vinculis certè captus ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primogenitum, minimum natum, filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios quàm verbera tyranni. Interea Hyrtacus homo non jam sceleratus, sed scelus, pudicitia matris manum afferre attentat, sed qui pro hac tuenda excubabat Angelus, irruentem ita pugno excepit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen faceret. Post hæc Præses matris geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis ejus filius geminis intentat. Sed illa Spartanæ hoc unicum votum suum esse dicebat, bis atque quàm semel mori, & filiorum prius oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, ut essent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo flammanthem fornacem unâ omnes injiciuntur. Ecce continuo Superi probarunt & ad sese raperunt.

runt aurum. *Ex actis S. Anastasia.*
 Cùm sis adolescens, silentium & diligentiam cole:
 diligentia enim te gratum conservat; silentium au-
 tem anime lucem tuetur, nec splendorem ejus tene-
 bris obrui sinit; semper denique & in omni actione
 comes tua sit humilitas, S. Ephrem de vita spirit.

S. PETRVS EPISC. 3. Augusti.

EX principum Salernitanorū stirpe ajunt oriun-
 dum PETRVM. Sed ut in nobiliorem etiam fa-
 miliam transfiret D. Benedicti, non dubitavit pur-
 puram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic al-
 teram illi purpuram, cū Pont. Anagnæ ab Alex.
 Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluri-
 facimus, Cælitibus tam familiarem PETRVM fuisse.
 Etenim cū dubitatio suborta esset Agnaniensibus,
 num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex
 omnium animo delevit ipse Magnus, & testis suus
 ipse verissimus feminæ à paralyfi afflicta (excuba-
 re eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub no-
 ctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, si-
 mul sanitatem agræ nuntiavit. Idem D. Magnus
 PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim
 indicxit & simul itineris rationem edixit, ut quòd
 valetudinem Imperatori allaturus, & invicem,
 quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo
 Constantinopolim ad Michaëlim. Sed negat hic
 se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse.
 Ut igitur nosceret, nocte insequenti cum morte
 Instanti Imp. spectendum se obtulit ipse, Magnus
 & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PE-
 TRO crederet, medicinam morbo facturo. Accer-
 fitur igitur hic, & valetudini restituitur Michaël
 Ro

Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIA Magninominis. Pretium operæ porrò PETRVS sine Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michæl faceret in ædem maximam ædificandam suffectoros. Sed neque hæc licet magnifica explorare oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur templa abiit, Eodem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Exhibeamus nos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, diffundentes odorem illius circumquaque, adversa tolerando: sicut enim aromata odorem suum, cum incenduntur, expandunt, sic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innotescit, S. Laur. Iust. lign. vitæ.

S. DOMINICVS CONF. 4. Augusti.

Alterum ecce orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subijcere humeros ruinam meditati Lateranensi ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit, ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis lilium (VIRGINEM) colunt; dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) velut pullos suos nunc pallii sui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes invisat benè precabunda. Illud omnium bono ex Virgine Divus intellexit toties ad vocationem pro nobis in cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris ADVOCATA solenni formâ clamamus, ut qui rei non clamantis sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porrò

DOMINICVS quatuor omnino Insulas, quas aliū tam studiosè capiti quærent, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in graviori noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari manibus expoposcit. Mito in homines, demones, adeoque Superos imperium; quippe cum toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum qui MARIÆ vixerat, non sine MARIA demortuum esse. Affuit hæc, neque sola, sed inter Filii & Calitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquis? per Rosaria iuit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in viâ suâ, cuius peccatis deest ultor, & adest laudator. Major hic ira Domini est: irritavit enim Dominum peccator, ut ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur. August. super Psal. 7.

DEDICATIO S. MARIE AD NIVES.

5. Augusti.

ANnus agebatur Christianus supra CCC. LXV. quando Romæ civis fuit patricii sanguinis, & huic IOANNES vocabulum. MARIAM puro expectas Mariam, cum IOANNEM audis? Rem loqueris, fuit huic conjux digna conjugio suo, suere opes ingentes, sed spes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait IOANNES, ignobiles & mecum morituros heredes quæro? quin cælo adscisco? & an explere dignioribus nominibus ceras possum? Certè opibus unica MARIA digna omnibus est. Imò IOANNES non sum, si heredem MARIAM non scribo. Eja igitur Virgo, tu sola jam tabu-

tabulas imple. Filio si careo, certè tu non cares, quicum animum æternum oblestem. Audire IOANNEM MARIA, & assem omnem in montem Exquilinum conferre iussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & faciliùs utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen IOANNES locum, & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacit, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo.

Ex Brev.

Meritò in te ò Maria virgo respiciunt oculi totius creatura, quia in te, & per te, & de te benigna manus Omnipotentis quicquid creaverat, recreavit. S. Bern. serm. 2. in festo Pentecost.

S. OSWALDVS REX C. 5. Augusti.

Purpuram qui bis tingunt, etiam OSWALDVS laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suorum sanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde se gloriosius. Pugnaturus cum parvâ manu contra ingentes Britonum copias, trophæum tamen acquisit ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc regni Christiani proferendi cupidissimus dignum regem munus est arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antistiti interpretem assistere. Pium animum il-

lud prodit, quòd sub solemnes Paschatis dies non
modo qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam
etiam argenteam lancem in frustra cædere & absumi
à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tem
mense adhibuerat OSWALDVS, tam benignam
manum amplexatus atque exosculatus fertur ius
sille nunquam exinde putrescere. Et parere hæc
vita est, cum cæso sub annum DC. LII. à Barbaris
domino, loco infami unà cum capite suspensa an
nam integram integra (uti & deinceps) perdura
vit. Ipse OSWALDVS tunc quoque cum in acie oc
cumberet, supinis pro more in cælum manibus
orare in genibus deprehensus est, eodemque loco
ad hominis altitudinem egesta humus omnes
morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OS
WALDVS videatur, quo ægri tot inde surgerent.

Ex Sur. & Graf.

*Viderationem; facile judicabis parricidiali cri
mine contemni pauperes nostro arbitrio, quos nullo
videmus à nobis DEI opere discretos, S. Paulin. ad A
lectium ep. 31.*

S. AFRA MARTYR s. Augusti.

Quam neque Naso dedit Metamorphosin, nos
damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam
Austre Vindelicorum probrum primò, post uni
cum locus. Magdalin diceret alteram, nisi quos
hæc lacrymis, illa ignibus etiam ignes pleteret.
Diis devota omnem jam pudorem malè prodiga
liraverat, cum Narcissus Præsul fidem Christia
nam exil circumferens tectis impuris successit.
Hic AFRA, dum prædam captat, precabundi pri
mò ad mensam modestiâ, dehinc verborum de
Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavi
tate

rate illecta ipsa capitur; simul amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum auperticias tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi poruit! Doluit sanè hoc nequam genio, qui propalam visendus multis questus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à prætorè Cajo, misso Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cum è pyrâ ardente fumos demonis æstusque Cupidinis risisset flammam inter cælo se intulit, quòd mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd lacrymas rogo & tumulto AFRA affudit, alio ex rogo evolarunt. Ipsa Venus putamirabatur ad tot ignes frigere sese. *Ex Surio.*

Dum carnalis vita corrigitur, & usque ad abstinentiam atque orationis studium pervenitur, quæ jam in altari caro incenditur, ut inde in omnipotentis DEI sacrificium redoleat. Greg. in Moralib.

SS. IVSTVS & PASTOR MM.
6. Augusti.

IVSTVM & PASTOREM germanos fratres: duos sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi feliciori forte unà uterque è cælo adolescentia præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniam furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cum hi pueruli, abjectis ultrò tabellis ludo literario in campum prodire properarent, factis ostensuri, quantum in Christianâ Philo-

phiâ profecissent. Dixisses ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili cursu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudiit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem scholæ metum ridere scilicet; supplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ sæpè nec pueris lacrymas excuterent. Alia itaque tormenta promeret, Tyranno digna, & cum ijs rem sibi cogitaret, qui prætextam cum superstitione jam posuissent. Et verò victoriam jam tum desperans Dacianus, non admissos educi extra urbem ad supplicium iussit. Illi in amplexu ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris junxisset. Ita animosi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiâ, caput securi subdidit. Age nunc, quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimum aliò se contulit, non ausus porro cum viris congedi, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lippeloo.*

Si vires tua in pugnando sint parvæ, Christum invoca adjutorem. Cum te perspexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, & hic victoriam, & coronam victoria preparabit in calo. S. Aug. l. de symb.

S. ALBERTVS C. 7. Augusti.

Etiam ALBERTI splendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectius MARIAE quàm huius filium dixeris; quippe quem sterili eâ lege illa dedit, ut bonâ fide suo servitio olim hæc redderet. Moram ipsis, quibus jungere se ALBERTVS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus

R

gravitez

graviter nihilominus Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum terris velle mancipare. quid simiæ catulum amare parum interesse veneno, an amplexu partum enecarent, ut dare prolem, ita auferre, cum luberet, Superos posse. Audite parentes omnes: his monitis illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excultum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptiis, religioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrificium placeret, suismet manibus ad ejus aram candidissimam hostiam stiterunt. Hic ALBERTVS orcum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis obfidione & fame civibus tres cum comæatu tritæmes cælo reinige impetravit. Hebræos complures aquarum vi abreptos in sicco restituit, sicco ipse pede undas percurrens. Iam mortem, quam cælesti voce edoctus obiit anno M. CC. XCII. æs campanum sponte sonans, integritatem corpusculi odor suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodiderunt, qui dubiis an ut Cælitum colerent, an ut mortuum lugerent hominibus, sub initium rei divinæ illa verba *Os justî præverunt*. Nostras mortes ô quàm rectè lugemus! *Ex Surio.*

Quicquid illud est, quod offerre paras, Maria commendare memento, ut eodem alveo ad largitorem gratia gratia redeat, quò influxit. S. Bern.

S. MYRO EPIC. S. Augusti.

NVllæ cere ornarunt MYRONEM, sed virtutes multæ, quas quidem neque numerare in hac pagella possumus, uti nec pauperes, quos pulchro ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quid-

quid ager, quem colebat, dives dedisset; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum se penetraverant MYRONIS. Ibi cum saccos frumento, scelere animum onerassent, iniecit Deus furacibus manibus arcana vincula, crevitque intantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus possent. Intervenit interea MYRO, & cum illi trepidi alia vincula sperarent, illis missionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, bene fartos suâ manu imposuit, emisitque gravi supplicio nactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, celo recondebat. Sub hæc virtus sacerdotio, mox Episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam sibi fecit, & misso post, pro suo in illum imperio, scipione, coire iterum Moyses nosse iussit. Sed & Herculem in illo agnovisses, cum ingens monstrum draconem clavâ, hoc est, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam transegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipse meruit. *Ex Menais.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem iudicii sine advocacy paupertatis intravit: sine causa accusant peccata, quem pauper accusat. Excusari non potest, quem fames pauperis accusavit.
S. Pet. Chrysol. serm. 14.

SS. FIRMVS & RVSTICVS MM.

9. Augusti.

Occiarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RVSTICVS, ipsamque, aded, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus

R 2

bus

bus hæc primò pugnauit, sed illi gloriosum ducebant patriæ plagas ostentare acceptas à patriâ. Iam in carcerem cùm descenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus negaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad has in testarum fragminibus velut in rosis suaviter illi accubabant. Fame sic pulsâ sanguinem satiebant fundere. Et verò gladio cæsi hunc quoque libarunt. Porrò funus urtiq; Cælitæ curarunt mercatorum os habitumq; induti, & nobiles merces (ossa Divorum) non procul Carthagine deposuerunt. Horum pretium indicavit genius malus ex alieno ore locutus, præsentiaq; horum mirè discruciat. Itaque in Istriam translata corpora. Sed & Istri tanti hæc æstimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem celum tam diu negaturum se dixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm aureo tanto appenso, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potius licet ingratae Martyres, cumq; ad libellam examinarentur, tam leves se præstiterunt, ut ex corrogato auro triens sufficeret. At verò tunc primùm magni ponderis apud patriam fuerunt. Ex Mombrit. *Ch. Pet. de Natal.*

Homo, quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus esse de calis? ergo caelestem vitam monstra in habitatione terrenâ; quia si quid inuigesserit terrena cogitatio, calo maculam, caelestis generi injuriam intulisti. S. Pet. Chryl. serm. 71.

S. LAVRENTIVS M. 10. Augusti.

Dicebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. *Ch. Pet. de Natal.*
 ecce LAVRENTIVS expostulare cum hæc

cepit, non quòd ad præmia iret, sed quòd sine filio pater iret. Enimverò qui ad aram socius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: Suum esse præire, ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cuius si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ tyranni manibus subduceret. His lætior LAURENTIUS confestim opes omnes sacras in pauperum sinus abdidit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperè longo ordine de ponte gregem monstrans, Hi, inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi, quin tu hos ambis avarus, hos foves, & si sapis, his tuum etiam jungis ararium. Hic Imperator virgas, flagrasignes inclamare, & hæc omnia continuo LAURENTIO carnifices admonere, ut jam abeuntem animam Deo martyr commendaret. Sed è Cælitibus adfuit qui sudorem Athletæ & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAURENTII saxis, hic verò aures tyranni verbis liberimis pulsavit. Ad extremum craticulæ superinjectus, & lento igne tostus, non tamen insultare Valeriano destitit, sed subinde arridens illi, *Verte, exclamavit, & manduca.* Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobilissimi convivii exciverat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, si modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

Quis nolit ad horam uri Laurentii igne, ut æternum gehenna non patiatur incendium? ejus exemplo provocamur ad martyrium, & accendimur ad fidem, incalescimus ad devotionem, & si in nobis persecutoris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. S. Aug. serm. de S. Laurent.

R 3

S. ALE.

S ALEXANDER EP. 11. Augusti.

IN uno vultu & Philosophum, & Carbonarium
& Episcopum, & Christi Martyrem agnosco.
Poterat equidem ALEXANDER inter sapientie
candidatos facile princeps esse, cum ipsi jam ho-
nores suum clientem ambirent. Sed maluit illa
honestiore ambitu sordidatus cælum presare &
inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota
notaret damnaretque, carbones facere. Interea
advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis militibus
factis nomen habet) Comanis Præsulem datam.
Hic cum omnium vota in opulentos & genere
ac clientelis nobiles spectarent, unus Gregorius
virtutem potius ait in solium extellendam, ubi
ubi demum illa etiam sub lacero pallio latitaret.
Quin igitur (cum resu è turbâ nescio quis subdit)
dictatorem ab aratro nobis, aut certe à carboni-
bus suis ALEXANDRVM adduci imperas, splendore
temque jam antè à rogo suo insulâ insuper exor-
nas? Enimverò Nunine ira suggerente jubet ad-
duci hominem Pontifex: mox indolem & mo-
destiam altius æstimans pro imperio vitæ otio-
nem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus ab-
sterfis mitrâ indui, indutum ad concionem ducere
jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem
suum cives jam non inviti salutarunt, finitiquam
cum plausu fabula. Ille cum sanctè diu munus
suum administrasset, à fidei hostibus demum legere
exustus iterum carbones dedit, sed quibus Ecclē-
sia hunc diem pulchrius quàm gemmis suos ob-
antiquitas signat. Ex S. Gregor. Thaum. & Vind.
Rader.

Oranes delectat colitudo, sed humilitas gradus.

1. Aug. Quid tendis pedem ultra te? cadere vis, non ascen-
dere, à gradu incipe. & ascendisti. Aug. epist. 18.

S. SVSANNA VIRG. MART.

11. Augusti.

V Nam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pu-
dicitæ matronalis exemplar; multò rectiùs
nos alteram, virginitatis speculum & post sangui-
nem pro Christo fufum longè pulchriorem illà
alterà. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed
longè antè Christi rapuit; ejus thalamo ut ser-
varet sese, illius amores contempfit. Quid, quòd
eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adla-
borarunt, priùs SVSANNA Christo conciliavit;
Eam ob rem cum grave virgini certamen immi-
neret, ab Imperatrice Serenà (Christo clam jam
tunc addicta hæc erat) in aulam evocata est. Ibi
cum totos dies precibus se & adhortationibus
mutuis armassent, in pugnam denique proitura
SVSANNA domum concessit. Nec multò post ad-
fuit Maximianus & malis auspiciis amoris ædes
castas necquicquam oppugnavit. Nam rectiùs
SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus
repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Dio-
cletianus, Macedonio misso, qui ad Deorum sa-
crificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter
decertantem. Sed nimirum geminum hostem
triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò
triumphavit, rectiusque Deo ipsam huius affli-
ctam demonis statuam sacrificavit. Mox eidem
post multa verbera gladio cæsa sanguinem etiam
suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, do-
mumque veluti ingentem thesaurum repottavit.
Et reverà purpam, qualem nunquam antehac

etsi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. Ex Surio.

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipsi vaca: immortalis est Christus sponsus tuus; cave eum dejeras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni justitia pulchritudine remotissimum S. Ephrem de exercitat.

S. CLARA V. 12. Augusti

FRANCISCI illustris partus vergo CLARA est, mater eadem omnium virginum, quæ Francisci institutû æmulantur, jam antè parenti suæ, quam nasceretur, à Christo è cruce laudata. Ergo unicùm sexûs sui miraculum ea facere molles virgunculas docuit, quæ multi in viris miramur, pauci imitamur. Asperrimam vitæ rationem, atque ultimam, quam in ordinem suum invenit, paupertatem cordi DEO esse vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vase oleum fecit, & dimidium panem quinquaginta omnino virginibus sufficere. Neque erravero, puto, si Moyfi etiam feminam æquiparavero. Certè obfidione gravi cùm Assisium cingeretur, precibus ante Eucharisticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hostes egit, certiorque de victoria ab ipsomet sponso Christo est facta. Ab hoc aliàs nunc ad nascentis cunas, nunc ad patientis tormenta spectanda cùm evocata esset, Crucis deinceps signo ita usa est, ut contra morbos Alexiteriorum, contra orci minas Panopliæ vicem esset. Iam moriens uti è terris cum purpurato senatu summum Pont. ita è cælis cum candido virginum agmine virginum Reginam, & cum hoc summum Numen ad se pertraxit; itaque in cælo

fuit, antequàm fuit, *Ex Surio.*

Sanguine Agni servatur domus à percussione Angelis: & aqua maris rubri extinguuntur inimici, quæ sunt mysteria Christi. Hieron. super Luc.

S. CASSIANVS EP. ET MART.
13. Augusti.

Plachiùs longè CASSIANVS post Pontificatum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post Regnum olim Dionysius, ludum in foro Cornelii exul aperuit, non ignarus has demum illas esse raras tabulas, è quibus nec senectus mores expungat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu! quoties iuventus indignum tuis Doctoribus Minerval ingrata persolvis? Rapitur ecce ad iudices CASSIANVS, & impietatis in Deos damnatus pueris traditur excarnificandus. Nulla mora. Convolant velut ad ferias literarias pessimè feriat, & ad pœnas magistrum nudum discipuli vocant. Pars tabulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis, nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt, vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii nunc demum sibi literatum videri præceptorem clamare; alii rogare, num rubrica hæc plâceret? num amplius satis latusque stylus esset? sâne acutum foret epigramma, quod exararent? Alii denique hortari se mutud, ne otiosi essent; hoc præceptoris semper unicum præceptum fuisse, nunquam stylum ponere, semper aliquid scriptitare. Et fortè unus è turbâ aliquis: Ingrati non erimus CASSIANE magister, multas fateor tibi debemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddimus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea per mille vulnera exitum ingens anima, nec reperiebatur.

R 5

periebatur

periebat, usque dum omnia in unum confusa vi-
trici in cælum viam fecerunt. Ex Prudent.

*Spem tuam omni horâ in Deo pone, & quidquid
tibi accesserit, siue bonum siue malum, ex toto cor-
de semper dic, Deus in adiutorium meum intende.
Si vis saluus esse, versiculus iste de corâe tuâ non
recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila.* S. Aug.
serm. i. de Iejun.

S. RADEGVNDIS REGINA.

13. Augusti.

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ lilium, Sal-
ve RADEGVNDIS! & tu Mariane, eia mecum
odoribus pascere, quibus cælum gaudet. Superi-
Regis filia, & Regi nupta ecce mendicabilis fa-
mulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam:
exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit
ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regâ
manu tractet. Inter delicias esurit, inter fœlerna
fitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit
tergemino torque sed ferreo, sed carni nude jam
innæo potius quàm illigato. quid? annè regnum
etiam calcât generosa? ecce aulam Ascetenti,
Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid
amplius à feminâ sperem? & tanea nescio quid
amplius amor ingeniosus meditatur. En flammæ
hic subdit, manum armat, teneam candentemque
plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem
corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADE-
GVNDIS si animo insculptum nec dum credis. inde
prototypon manus sunt mutate. Nimirum hæc
erlo vim faciunt. Adest Deus amatus & amantis
etiam ipse vultum induus blanditiis amantem
demulcet, & coronæ suæ pulcherrimam eam
unioctem appellat. Sed & paranymphii Angeli
Sponsæ

sponsæ morienti adfuit, & cantu ah nimum suavi animulam evocant. Quid ò Angeli! quid suum terris lilium eripitis? Ah alia saltem celo semina spargite. despero; imò ex horto Mariano spero.

En Surio.

Christus opprobria, irrisiones, contumelias, alapas, spina, flagella, spineam coronam crucemq; sustinuit: Et nos miseri ad nostram confusionem uno sermone fatigamur, uno verbo dejicimur? Isidor. de summo bono.

B. STANISLAVS KOSTKA.

14. Augusti.

STANISLAVS ex illustri apud Polonos Kost-
skarum familiâ, cum Viennæ Rhetoricæ ope-
ram daret, Mariam ferè laudandam sibi sumpsit,
latum videlicet oratori campum. A fratre majore
etiam verbera passus, non tamen ideò minùs aut
virtutem coluit, aut sacrum epulum frequentavit,
ad quod semper pridiano jejunio famem acuebat.
Inde hoc ipsum ægro, cum ter irruentem in se Sty-
gis Cerberum Crucis signo fugasset, D. Barbara
inter Angelos ministravit; mox ipsa MATER lau-
gentem recreavit, collocato puero IESU in de-
cumbentis lectulo: abiens deinde monuit, Socie-
tati IESU nomen daret. Cui rei cum obicem posi-
turi essent frater ac parentes, fugâ elapsus Dilingæ
in convictorum ædibus tam nobilis hospes me-
diastinum egit: Romæ in Societatem receptus
iis divini amoris facibus arsit, ut recreare frigidâ
pectus æstuans fuerit necesse. Itaque celo jam
natus cum prælegi sibi patronorum nomina
(menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in IESU
effigie vulnera, nunc in MARIÆ ubera descu-
lans, & utriusque nomina inclamans expiravit,
pridie.

pridie VIRGINIS ASSUMPTAE; quam num amaret
rogatus. Quid ni, inquiebat, MARIAM amem ma-
trem meam? ita enim eam appellabat, novos sem-
per de illa titulos & magnifica verba excogitans.
Vtique igitur MARIA mater STANISLAI, sed &
filius STANISLAVS MARIAE fuit. Vtinam plures
fratres numeraret! Ex Franc. Sacchino.

*Panem caelestem spiritualiter manducate, innocen-
tiam ad altare portate. Mentiri Deo potes, Deum
fallere non potes; novit ille quid agas: intus te vi-
det, intus te examinatur, intus inspicit, intus iudicat,
aut damnat, aut coronat. S. Aug. tract. 26. super
Ioann.*

ASSUMPTIO B. MARIE VIRG.
15. Augusti.

A Ge penna, quid humi repis, dum VIRGINEM
laudat? altius vola, & supra caelos laudibus
hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si ger-
mani MARIA pulli estis, Crescebant, & oculos
caeli multum delectabant primi Ecclesiae flosculi,
cum hos è caelo Filius, in terris MATER fovet,
Sed denique ille matrem terris, hæc Filium caelis
invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus
Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum
invitat. Adsunt interim divino nutu, qui toto or-
be divisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis
ambiunt. Cerneret pro virgine certantem cum
caelo terram. Hinc filii lacrymis retinent, & am-
plexu morantur, illinc suavissimi Cælicum mo-
duli animam beatam proliciunt, trahuntque ab-
sponte properantem. Suscipit proinde matrem
Filius, sinumque pro sinu rependens illuc eve-
hit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia
despicit. Solabatur terra luctus suos opima
spolio

spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cum, ita Numine volente, se-
 rius è XII. proceribus Thomas advenisset, & amif-
 sam Matrem etiam in tumulo moestus quæreret,
 præter lintea, tam magni thesauri nuper involu-
 tra, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus sub-
 duxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ
 morem alligatis dicere: Nunc, si terram nauseas,
 Virgo, scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

*Precessit nos Regina nostra, precessit, & tam glo-
 riosè suscepta est, ut fiducialiter sequantur Domi-
 nam servuli clamantes, Trahe nos post te; in odore
 unguentorum tuorum curremus. S. Bern. serm. I. de
 Ass. B. M. V.*

S. ARNVLPHVS EP. 16. Augusti.

Sæpè matres & viva filiorum funera malè ris-
 dent & malè lugent mortua; id quod ARNVL-
 PHVS etiam mater primò factitabat, dum quem pri-
 mum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed
 morte intemptivâ sublatum non posse deslere
 satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius
 æquo animo ferret, quod non posset non ferre;
 qui maximè oculis arriderent flores, hos primos
 carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in
 omnia vitia, si porro ivisset, atque aded latronum
 societatem abripiendo. Potiùs nascituri alterius fi-
 lii spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ
 orbem esset impleturus. Atque hic ARNVLPHVS
 noster fuit, aulam primò & militiam, tum mona-
 sticam secutus, eo semper vitæ tenore, ut dubium
 penè fecerit, sanctiõne miles an monachus fue-
 rit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Sueffione
 ita gessit, ut extremum ægro ter concussum cu-
 biculum ter spectaculum objecerit jucundissimum
 mo-

morituro. Nam primò videre Apostolorum Principem habuit, qui noxarum veniam largissimam nunciabat: mox caelestium agminum Primipilum, qui commentum in caelum promittebat; demum ipsam caeli Reginam, quæ festo sibi, quo caelo recepta fuit, die, recipiendum caelo etiam ipsum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Surio.*

Pretiosa mors Sanctorum, pretiosa planè, tanquam finis laborum, tanquam victoria consummatio, tanquam vita janua & perfecta securitatis ingressus. Bern. in epist.

S. ROCHVS CONF. 16. Augusti.

Nascitur Rochvs loco perillustri in Gallia, portentosa Cruce à matre rubens: ætatis anno duodecimo, amissis parentibus etiam opes in pauperes abjicit; ipse ditione suâ patruo commissâ, Italianam Religionis causâ petit. Hic dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundùm hæc divinitus edoctes, quibus malis porro exercendus esset, acutâ primùm febre tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sævus boni Angeli ope, dum in patriam repedit, iterum æger ex ianua sub arbore decumbit, annonam in dies singulos panem unum cano subministrante. Redux denique in suam ditionem, eandem domi, quam foris fortunam, hoc est inquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cum mille modis absolvere se ipsam posset, quinque ipsos tamen annos delin-

scit. Tandem cum nomen tabulae suum inscripserit, simul amplam sponsonem, quam ceterum omnibus peste correptis medicinam ROCHI intercessionem fore edixerat; peste ipse Medicus pestiferorum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus e gemino carcere evolaret. Ex Lippeloo.

Quomodo tenebas sacculum, ne tibi extorquatur a fure, sic custodi innocentiam, ne tibi extorqueatur a diabolo; sit illa certum patrimonium tuum, de qua sunt divites & pauperes. Quid tibi prodest lucrum auri, & damnū innocentiae? ergo custodi innocentiam. S. Aug. serm. 3. sup. pl. 36.

S. MAMMAS M. 17. Augusti.

Qui puerum MAMMANTEM Martyrem miraris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere quippe navis primas cunas vincula habuit, primum ridere inter utrumque parentem mortuū visus est, cum pater ante ejus ortum, mater non multo post obissent. Talem matronae commendavit Angelus educandum. Mox cum annum ageret quintum-decimum, virum jam se tyranno & contra verbera Spartaum, contra ignes Romanum praebuit. Unde deinde suffocando iterum Genius Tutelaris adfuit, actiſque in fugam tortoribus Martyrem in montem duxit. Hic generosus puer tot jam penē nutrices, quot silva feras numeravit; cum hæc ultio Divi mulgentis manum ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem & sitim pellerent. Arque hujus miraculi fama cum aures Praesidis pulsasset, equites misit, qui MAMMANTEM sifterent. Excepit MAMMAS ignaros, primumque lacte & calō, tum in se ferarum spectaculo recreatos in urbem est locutus, iterum er-

go plagis saevitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cum objectus esset, ursus pardusque sudorem Athleta abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa, extra urbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

Terrâ nesciat, amorè carnis ignoret, nihil in se vitis licere permittat, qui se Dei filium credit; actus, vitâ, moribus, tanto generi respondeat; ne iterum ad terrena descendens ad tanti genitoris tendat injuriam. S. Pet. Chryl. serm. 68.

SS. PAVLVS & IULIANA MM.

17. Augusti.

Ptolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ira Diis placeret, triumphaturus; cum inter effusos obviam ireret, PAVLVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur imperium Tyrannus in hunc fecit, suspensumque caedi atrociter imperavit. Interea soror PAULI adest IULIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata, Ea verbis pro innocentia germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentis; sed illi inter pœnas has verè otiosi assidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & ex-

pe-

peditis è vinculis epulum triumphale fruit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta salvi. Illud IULIANA peculiare, è lupanari pudorem saluum asportasse, Angeli præsidio, qui luce insolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcavit. Restituit tamen illa facinus detestantibus oculos, & post victos iterum ignes gladio cæsa novo more & spectaculo nunquam Romæ viso cū Fratre soror triumphavit. *Ex Metaphr.*

Tale viri Christiani Apostolus voluit esse convivium, ut magis fides Christi, quàm prandij saginæ comedatur; & plus reficiat hominē Dominici nominis frequens invocatio, quàm epularum multiplex & copiosa collatio, meliusquē pascat religio, quàm sagina. S. Max. hom. 2. de Carn. Host.

S. CLARA DE MONTE FALCO V.

17. Augusti.

Corculum videre te Cæli pura, quisquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem professio germano erubuerit, vulnus etiam à tali oculo timens, quid imò facinus non nisi lacrymis expiandum rata imprudentem in somno pedem lectulo extulisse. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hostem verò intestinum ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, ut vel semel tâtum, matris alloquendæ gratiâ, silentium in vitâ fregerit. Huic virtuti iefidias facturum Veterator Ioannam sororem (vitæ tam sanctæ Magistram) mentitus est, & virginitatem cum velo jussit exuere, ni vitâ vel-

le

let exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, vitæ doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARAE vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem mendicis auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò denique cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandî demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam celsuram credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale idèd Cælum sculpsit, quia dura heulnimis saxagerimus. *Ex monum. Eccl. M. 67. P. 1.*

Infige pectori tuo, corâi tuo signaculum Crucifixi, infige & brachio tuo, ut opera tua peccato mortua sint. Nihil in his criminis reviviscas, nihil ut reris resurgat. Ambros., in pl. 118.

S. AGAPITVS M. 18. Augusti.

ETIAM AGAPITICIDIS annos, qui XV. tantum fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò derissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suam diceret, nisi Præneste sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omnibus, ad luctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorum esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ textit, sanguine. Iam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam hunc

hunc, ut *cujus* consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundì pectus bulliente à flammis aqua, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus iussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vñ divinâ è tribunali, mox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæc cum pedes victoris lumberent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas dicere sine mendacio Herculi potuit, PLVS VLTRA. Ex Ferrar.

Si membris integris & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari, sed considera quot & quanta corpori pericula imminuant, quamvis enim ad exiguum tempus corpus nostrum firmum sit, tamen quid posterior paritura sit dies, ignoramus. S. Ephrem de Vit. spir.

S. LVDOVICVS EPISC. 19. Augusti.

LVDovicvm Caroli Regis Siciliæ primò, post S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum stans humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensâ ablatum, cum parens id subodoraretur, in totas vertit. Arma ludicra tractantem cum equis abiecit, vicissim mundum ludibrio habiturus, arma ipse & equos abiecit. Quare quo die foror in matrem hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Ager voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanum euectus est. VIRGINEM uti in omni vita, ita

ita in morte frequentissimè salutavit. Causam rogatus id solum respondit: *Morientem illa juvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in celos evolare, auditæque ejuscemodi voces, *Sic sit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum Regem numerant, quem urfus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LVDOVICVS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, qui pugione mortem à se in ursum averteret. Hoc beneficium LVDOVICI gratumque Dionysii animum Ædes sacra extracta & in Æde Epigraphæ hæc (LVDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Lippelo.*

Si vis terrenas bestias non timere, si vis evitare aves rapaces, voraces vultures, hoc est, aves acerrimas, qua sunt nequitia spirituales, elevare à terrâ, terrâ desere, sume alas columba, sume pennas divini socii fulgore radiatis. S. Pet. Chryl. serm. 98.

S. SEBALDVS CONF. 19. Augusti.

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amantissimam ejusdem. Et sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSVMQUE IOSEPHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum alteræ nuptiæ eadem nocte sunt, & virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abijt,

abit, & in viâ ecce castitati cibum potumque è
 celo Ales ministrat. In ceditu apud Ratisponen-
 ses foco, cum ligna deessent, glacies inservit, &
 aded virtuti jam unda flammam præbet. Quid
 pallio instrato Istrum trajicit (Nymphis credo ca-
 stitati plaudentibus) talisque nauta oculos alteri
 nauæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde
 anno D. CC. XL. cum vitam solam propter No-
 rimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt.
 Aded omnia alia domat, quisquis carnem. *Ex*
Bav. S. Raderi.

Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quan-
do tantum celo, quantum terra? quando tantum
virtuti, quantum vitis fragilitas humana famula-
tur? Totus homo sic carni deditur, ut nihil in se, quod
divinis bonis deserviat, derelinquat. S. Pet. Chryl.
serm. 114.

S. BERNARDVS ABB. 20. Augusti.

BERNARDVS est, ille (invidere Mariani) Dei
 collactaneus, quem mater cum utero ferret,
 catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum.
 Puer puer CHRISTVS nocte Natalitiâ visus est,
 nobilius omni die spectaculum. Adolescens quodd
 oculum in feminam defixisset, in rigentes aquas
 insiliit, incendia aquis præventurus. Aliis cum
 ejus pudori insidias hospita stueret, *Latrones, latro-*
nes iterum iterumque clamavit, ratus dirissimos
 prædones esse, qui animum castitate exuerent.
 Hinc ad Cisterciense Monasterium XXX. secum
 socios traxit. Hos inter cum fratres omnes BER-
 NARDI præter Nivardum natu minimum essent,
 & huic Guido natu maximus inter valedicendum
 dixisset: *Eia frater, te unum jam hereditas paterna*
spectat; supra omnes senes doctè puerulus respon-
 dit -

dit: Pulchrè verò *assem* dividitis, vobis calum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minimè germanà. Mox cum per artem licuit, fratres secutus, litem de cælo illis non ingratam fecit. Eruditionem BERNARDI loquuntur ejus Volumina merq̄ favos spirantia, tum præcipuè eum de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò ex hujus uberibus hausisse hoc nectar credamus. Sed & nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset. *Ex vitâ ejusdem.*

Mundus transit & concupiscentia ejus. Et relinquere hoc magis expedit, quàm relinquere. Sed nec inutilis commutatio, pro eo, qui super omnia est, omnia reliquisse. S. Bernard. sup. illud Eu. Ecce nos.

| S. STEPHANVS REX. 20. Augusti.

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Gisela D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emeritum, cæterum Christo omnes Vngaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrarum Aciem ordinatam VIRGINEM MATREM* legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Vngaria imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigiliis nocturnas habuit, sed preces inter; visumque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aërem, mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suæ templa ac cœnobîa per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit deademate ornatum caput manusque sceptro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque indolentes ipse dispensare. Quare factum aliquando,

do, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spoliū manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS ferrit, durius ab ejus militibus se acceptum, quā ab hostibus sperare potuisset. Sed p̄hūmne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit. Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterum se regnumque commendavit. Felices Vngari, si testamenti STEPHANI meminerunt, Ex Surio.

Si est ascendendi ad superna possibilitas, si est facultas vivendi in caelestibus; quare non celo mutamus terram? quare non caducis emimus æternas quare non perituris manentia comparamus? S. Pct. Chrysol. serm. 124.

S. BASSA CVM FF. MM. 21. Augusti.

BASSA non tam tergemino filiorum partus quā morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerunt, dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupopuncta. Sed & filij matrem vulu, non patrem reulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primum ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNYM membris lacerum, animo integerrimum. Alterum AGAPIVM virgæ non puerum, sed virum probarunt & sine cute jam suā fortiorē quā in alienis exuviis Herculem. Alia item tormenta tertium fratrem sanè Germanum probant. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eadem palmā coronati: ad quem nunciam BASSA plus ali.

aliquanto exsiliit gaudio, quàm si uno die vicisse omnes in Olympicis audiisset. Interea hanc carcere, & fame vexatam Angeli cibo suo recrearunt, ut suum terræ jam minime invideret BASSA. E carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium manus, & Deos ipsos humi dejectos femina triumphavit. Triumphum splendidiorum feræ inimicis reddiderunt, quas cicurare virtus potuit, non tyrannum, qui toto mari obruere triumphum BASSA voluit. Sed in fluctus abjectam matrem gloriosi è cælo filii naviculâ excepere & ad portum incolamem deduxere. Verùm illa potius cæleste litus spectabat. Atque ad hoc ostiduo potest et si cruribus fractis & sine capite, enavit tamen per sanguinem suum. *Ex Men.*

Subducti terris speculemur cælum, ut ducatu signorum caelestium, gubernante Christo, flante Spiritu sancto, evictis voluptatum spumis, superavitiorum fluctibus, atque omnium delictorum navfragiis evitatis, lucrum vitæ & gaudia Resurrectionis intremus. S. Pet. Chryl. serm. 8.

S. SYMPHORIANVS M. 22. Augusti

ANno post Deum hominem CC. XXIII. SYMPHORIANVS juventutis Augustoduni in Gallia princeps, quod cultum Diis negasset, jussu Heraclii, qui pro Valeriano illic furebat, in vincula est abreptus, sed quæ ille digna nobilitate Christianam monilia putavit. Pugnabat in fortissimum juvenem geminam acie tyrannus: hinc agmen minax, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera & promissa ducebant: perripit tamen martyr utrumque cornu, & illud constantiam, hoc etiam zelum vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex

ad gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium, sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit: Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; aut tuus hanc cruor dabit. Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Surio.*

Quæris aurum, & si volueris, fortè non habebis; Deum cum volueris, habebis; quia & antequam velles, venit ad te; & cum aversâ voluntate esses, vocavit te; cum conversus esses, terruit te; & cum terribus confitereris, consolatus est te. S. Aug. sup. Psalm. 32.

S. BERNARDVS SENENS. CONF.

22. Augusti.

SEnis oriundum sive IOANNEM sive BERNARDUM dicas, nunquam nomen mentietur, semper Virginis clientem loquetur. IOANNES à puero indigeratus, cum mansuetiorum musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu jam doceret, quò rectius humana perspiceret, in oculorum gravissimam ægritudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti damnato dies interim appetebat quo disputandum pro morte

S

more in publico erat. Hic dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra legem hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis se ait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribus jam concurrentibus, IOANNES scilicet è cælo, & in his descendere beatos genios vidit, secumque candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM MILIVM QUE VIRGINIS abducere, quod visum nequaquam somnium esse tunc credidit, cum Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententiâ candidam, leges à D. Benedicto sanctas, Ordini nomen à MARIA de Monte Oliveti, ipse BERNARDI accepit. Obiit dum sociis, à peste infectis oculos pius claudit ipsissimus ocellus cæli. ex quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! Ex Chron. ejusd. Ord.

Quantum illi laudandi atque predicandi, qui dignati non sunt cum mundo flore, tantum increpandi & accusandi sunt, quos perire cum perirente delectat. August. epist. 45.

S. ANTHVSA VIRG. 22. Augusti

ANTHVSAM patria Seleucia, in hac nobiles parentes, apud hos rare opes, & cum his rare forma commendabat. Sed illa additura aliquid formositaris etiam animo, Christiani fontis balneis suspirabat, & lavari à Tharsensi Antistite Athanasio exoptabat. Quare veluti ad nutricem in visum currum comite uno alterove servulo conscendit.

Interea monitoribus & comitibus Angelis usus Athanasius obviam venit virgini, & ad primum congressum fontem precibus suis dedit, tum deinde ANTHYSAE corpus undis, animam gaudiis perfudit. Et ut sciret, quem hic colorem in tam sanctis thermis inlisset, adfuere gemini calites, qui veste & ipsa candida candidissimam animulam donarunt. Hac illa superba facile auream, quam gerebat, contempsit, exutaque Athanasio, ille miseris dedit. Talis denique nutricem adiit, quae cum pretium vestis non intelligeret imprudens culpavit scilicet virginis in tantâ nobilitate modestiam. At hæc clam matre ad Episcopum revertit, & quod sciret facile innocentiae vestem sordes trahere, impetravit alteram & setis horridam, quæ tegeret priorem & indennum servaret. Quin, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas exportavit. Sed & nutrices pro una illâ tot ille invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluere hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversus plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menais.*

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quam caro foetida, corruptibilis, necnon ex omni corporis meatu seaturiens in sanem, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? S. Laur. Iust. l. de Humil.

SS. CLAUDIUS, ASTERIVS, NEON MM
23. Augusti.

Potest Aegæa hodie invidiam Romæ facere, & tergeminos fratres & ipsa suos jactare, Horatius vel idco fortiores, quod vivus è pugna nullus abiit, omnes ceciderint victores. Illis nemina
S 2 sunt

sunt CLAVDIUS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, ceterum virtus sub pectore eadem plane & constantia. Primò singuli, tum tota fraternitatis acie pugnarunt; nec in tres solum hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Ratum hæc, non gemitum expressere. Iam unci ferrei & ungulae bubaliq̄ue nervi in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admodum fortior ignis extinxit DEI amor. Ex equaleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in cruce triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obstitit triumpho hæc, quòd corpora feris avibus prædâ cederent, cum nobilissimam eorum partem calumnam beatiorem jam volucres abstulissent. Ex Lippulo.

Renatus est à Deo adoptatus in filium, imaginem sui porta auctoris, non majestate, qua solus est, sed innocentia, simplicitate, mansuetudine, patientia, humilitate, misericordia qua dignatus est nobis fieri esse communis. S. Pet. Chryl. serm. 117.

S. PHILIPPVS ORD. SERV. B. M. V.
23. Augusti.

Multam multi servitorem serviunt, nulli beneficiorem, quàm qui servos se VIRGINIA gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & MARIAE ab Angelo salutari nomen, inquit, sus PHILIPPVS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adverte te ad currum istum, videt cæli Dominam

die, toties noctu fertur flexisse. Cùm deinde orbis XII. viris in totidem provincias cecidisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post huius verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hic loci ad ejus faciendam continuò malorum dæmonum simularum obmutuerent, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvæ è cive, itemque Regis Polymii filiâ facile abegit. Eam ob rem cùm Rex onustus illi auto gemmis, camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari iussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas si celo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimatum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse fatebantur, traxitque suo exemplo cum liberis regni bene magnam partem. At Astyages Regis frater nuntium quantum hoc nuntio exacerbatus, pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid adhæc vos, qui pellem laudè ac cœlestem gustam ad cœli atria portam creditis! Ex *Bro- Petro de Natal. & Lippelo.*

Non caret regiâ potestate. qui corpori suo non rationabiliter imperare: verè enim dominator est terra, qui carnem suam regi legibus disciplina. S. Aug. l. de verâ innocentia.

S. AVDOENVUS EP. 24. Augusti.

A Nulum Dagoberti Regis AVDOENVUS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma Officium suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui commonefecisset, Pauperum pater amantissimus.

judex severissimus carnem nudam cilicio tege-
 bar, cilicium aureâ veste dissimulabat, hoc san-
 ctior, quò superior. As paternus inter illum &
 fratres ita dispensatus, ut omnem pauperes mona-
 chique acciperent. Ipsi quoque rebus humanis
 omnibus vale-dixerunt, & vel inter monachos au-
 lici, uel quod magis mirere, inter aulicos monachi
 vixerunt. Episcopus Rothomagensis creatus Hi-
 spanias septem annorum siccitate vexatas lacrymis
 primò, mox imbre beato recreavit. Monumenta
 pietatis templa ac cœnobîa plurima reliquit, pro-
 digiis non rarò adjutus. Ita templum meditantî
 locum crux per aërem visa rutilare igneaque co-
 lumna ostendit. Aliàs commercium, quod illi
 cum celo erat; literæ inde missæ prodiderunt,
 quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reli-
 quis ossibus (ut quidem cogitabat) separaret. Sa-
 xum ingens, quod loco movere multa boum ju-
 ga non poterant, duabus buculis obsequens ha-
 buit. Id cum insideret per contemptum muliercu-
 la, disseludi è suis orbibus oculos suos vidit. Quid,
 quod laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locu-
 ta sunt, cum obstrepentes divinis officiis tacere
 jussu imperio Divi paruerunt? At nostro ævo ra-
 nas garrulas in ipsum templum videas penetrare.
 Ex Suario.

*Angusta via, que ducit ad regnum, quisquis ergo
 honoribus inflatus fuerit, & auri thesauris dilata-
 tus, tanquam onustum animal transire non poterit.
 Tam enim angusta est diviti porta celestis, quam
 est camelo acus foramen. S. Max. serm. de S. Mich.*

S. GREGORIVS CVM SOCIIS C.

24. Augusti.

Quo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Arrianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGORIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qui pluris facerent sacramentum quod Deo, quam quod hæretico dixerant. Proin cum pro Fide sanã aut mori fortiter, aut pulchrè certè vivere apud animum suum constituissent, in Samum Insulam trajecerunt ibique templi nescio cuius rudera velut castra novæ suæ militiæ infederunt. Hic mirum semper illi in acie contra orbem stare, aut egregij certè triarij inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad superos excurrere, cælumque jam non invitum lacrymis & gemitibus tantum expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cuius felicitatem fortuna leprâ horridâ aspererat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usque temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cum studiosè medicos suos ille quaereret, ducem denique pastorem & odorem (quem mirum corpora spargebant) secutus, invenit tantis, & cum primùm oscula his cœpit figere, simul lepram cœpit abstergere. Iamque gratus singulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monasterium extruxit. Ex Pet. de Nat.

Rex noster Christus non tam nitorem vestiu. quã

24. Aug.

S. C.

oticabatur,
rianus fa-
GREGO-
unt) qui
eo, quam
Fide fa-
ivere apud
Insulam
s rudera
. Hic ni-
stare, aut
a subside-
, cælum-
tibus tam
eodemque
s felix de-
litate op-
ortuna le-
udine pe-
unt, mo-
nuriis ad
erris mar-
n sepeliret.
lle quare-
m (quen-
enit tan-
, simul le-
us singulis
nibus mo-
e. de Nat-
estiu, qua
au-

animorum requirit affectum: non inspicit ornamen-
ta corporum, sed considerat merita cordium; nec cin-
guli operositatem miratur, sed castimonia libidinem
refringentis pudicitiam miratur, S. Max. in Vig.
Nat.

S. GENESIVS MIMVS M. 25. Augusti.
VM Comœdias hucusque & risum dedisset
GENESIVS, tandem posuit hodie soccos, &
coturnos indutus tragœdiam & sanguinem de-
dit. Nempe doctissimus Mimus, cum mores ritus-
que Christianos ad amissim perdidicisset, fabu-
lamque oculis Diocletiani dare instituisset, æger
in theatro procumbit, aquasque lustrales multis
gemitibus suspirat. Adsunt ex composito focii &
undas petenti simul Imperatori ac populo risum
propinant. Interea seridè rem agit, aliaque spectacu-
la GENESIO cælum facit, ostendit benè longum
scelerum, quæ patrauerat, catalogum, atque his
modò velit, spongiam baptismum promittit. Hic
enimverò Christum GENESIVS conclamat, &
Christianum se jactat, nimis benè simulare jam
doctus. Igitur risus, plausus muneraque missa Mi-
mi artes laudabant. Imperator quoque ludos post
ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Chri-
stianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic se-
cutus ostendit reipsâ Diocletiano, etiam post po-
sitam personam, Christianum se esse. Tum enim-
verò in furem abire ille, palam fassus sanguinem
se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sangui-
nem ex equileo pendens, ferreisque uncis iacet &
redis ustulatus. Jamque ultimus actus è fabulâ re-
stabat. Hunc more jam apud Martyres recepto
mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Ro-
ma delicias amissas, at Superi tunc primùm Mi-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

mo etiam ipsi adridebant. Ex Surio & Baron.

Cesset vitiorum pruritus pestifer, discutiatur a sensibus caligo tota pompa secularis, abiciatur a mentibus mundana cupiditatis illuso, appetatur paupertas Christi, sanctitas anima custodiam, ut imago Creatoris nostri portetur & clarescat in nobis. S. Pet. Chryl. serm. 117.

S. LUDOVICVS REX C. 25. Augusti

Vitam omnem LUDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato, II. Peccatum mortiferum ceu anguem fugito, III. Adversis ne deprimitor, IV. neve prosperis extollitor, V. Animæ plagas spiritali medico crebro nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito, VI. In precandî studio assiduus esto, VII. Animum in miseris pium & liberalem gerito, VIII. Cùm animo malè est, in consilium quàm mox virum bonum adhibeto, IX. Boni tibi nunquam non absunt, mali semper exsunt, X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator, XI. de Deo loquentibus aures lubenter dato, XII. obreftationibus verò obserato, XIII. Deum Divosque impudè, te Rege, nulli laceffuto, XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse momento, XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito, XVI. In equisâ tuâ, dum res non liquet, contra te stato, XVII. Aliena ocyus restituito. Clero & Religiosis pro seuto esto, XVIII. Parentibus amorem deserto, XIX. Bella si contra Principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris pacto, XX. Lites pro vitio dirimito, XXI. In Magistratus sedulo inquirito, XXII.

XXII. Pont. Max. ut par est, reveretur. XXIII. Impense modestiam ne excedunto. XXIV. Pro me, ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

Amat Deus disciplinam; perversa autem & falsa innocentia est, laxare habenas peccatis. Valde perniciosè sentit filius patris lenitatem, ut justè possèa sentiat Dei severitatem, & hoc non solus, sed cum dissoluto patre suo. S. Augustinus sup. Pl. 30.

SS. IRENÆVS & ABVNDIVS MM.

26. Augusti.

Quid auro te vestis homo, si nobiles animas etiam in coeno latentes Numen amat? quid opobalsama spiras, quando etiam inter latinas (parces, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à celo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ homo omnium ultimus Romæ (in cloacas fortune munus detruserat) in tantis sordibus tamen candidissimum animum eumque Christianum circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime, heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur. Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodorata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie aspersa. Sed aurum & gemmam Porphyrius exæcatus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte, IRENÆO merum aurum & una gemma totum corpus Martyris visum. Igitur ABVNDIVM in auxilium vocat, & ad Iustinum Presb. thesaurum fert; ille terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO & ABVNDIVS.

ABYNDIO constitit. Vivi enim in cloacam demeriti à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro, sed è cloacâ ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. Ex *actis* D. Laurentij.

Quando quis altius se per tumorem mentis erigit, tanto magis in imo despicabilius jacet. E contrario eò honorabilius humilis coram Deo provehitur ad summa, quò per vilem sui estimationem se vilipendendo magis collocat in profundo. S. Laur. Iust. de Humil.

SS. AVRELIUS & NATALIAMM.

27. Augusti.

Quàm pulchra est casta generatio! quantum splendorem etiam thalamo conciliat. Audi orbis, & si vides, hunc juxta mecum vides. Sustulerat jam AVRELIUS è conjugè NATALIAMM geminam prolem; abhinc ergo castitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cum primis placuit, cujus oculos nulla alia tam facillè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere, & hic quidem benedicere cubantibus, illi tapete cantando etiam pavementû, quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Regina ad spectatulum Superis tam jucundum delapsa cælo, solati in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi! quæ ego somnia tam castè dormientium fuisse putem, ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FRILIUS sternere veluti non dubitavit? quàm mollior credam cubuisse, cum suas Angeli plumas cælo afferrent? Et audi quàm suavibus somniis cælum demulserit castos. Cum assent in pauperes & mar.

27. Aug. martyres erogassent, ex his florâ laurâque AVRE-
LIAE per somnum visæ utriusque præmium operæ
martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam
sanctus Morpheus. Ducti ad supplicium cum plu-
rimis aliis (ex quibus uni scala in cælum se porri-
gens viam scilicet ostendit) caput truncandum
pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati,
cum & conjuges & martyres audiunt, iidemque
& casti & fortes. *Ex Surio.*

*O quam beata mens, qua propter sui innocentiam
in conspectu invictissimi æternique Regis astare non
veretur, & ad quam velut in proprium thalamum
caelestis festivè declinat sponsus! S. Laur. Iust. de
cast. con. c. 14.*

S. CÆSARIUS CONF. 27 Augusti

Quisquis flores aut fragra legis inter Poëtarum
vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.*
Vides indormire CÆSARIUM serpentis amplexi-
bus? Non Æsculapius erat hic, sed Apollo; profa-
nus inquam codex, cui noctem quandoque invi-
gilabat ille, cum precibus debuisset. In somnis
ostendit cælum, serpentis, non libri volumina esse,
quibus incuberet. Quare manibus hæc excussit.
Tu quoque, quæ in sinu hos angues, imò in oculis
geris legendo, cavebis, iterum moneo, juvenus.
Cæterum puer CÆSARIUS non semel prætextam
posuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde
spoliatum se à prætereuntibus commentus, cum
interim ultrò in has prædonum manus accurre-
ret. E mundo cum abiret, inconsultis id parenti-
bus (ne viam obsiderent) fecit. Abhinc mundo
mortuum quis negabit, quandoubi Abbas ad
Episcopatum Arelatensem quærebatur, tumulo-
quo se absconderat, fuit extrahendus? Multis se-
pius

pius calumniis appetitus, exilio multatus, vinculis oneratus, unis tamen beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obuendum seruavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cum reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendens intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Eius dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captiuorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiae thesauros animos esse reputans. Abiit tandem motuus è vivis, cum prius ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippelos.*

Demonum cibus est carmina Poëtarum, seculari sapientia, Rhetoricorum pompa verborum. Hac sua omnes suavitate delectant, & dum aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, & pectoris interna devincunt.
S. Hieron. in parab. ul. prod.

S. MARGARITA VIDVA. 28. Augusti.

Nobilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem paupercula pascibat, pedes abiecit. Et tamen splendor illius ex ipso caelo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abavit illa, sed panem, quem unicuique habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuo Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè praesta cum domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore caelum loqueretur, famemque non familiae modo, sed totius vicinitatis unicus placaret. A morte mariti (nam nutrire coegerant parentes) tota in pietatis

abijt. Lectum farmenta sternebant, cervicem lap-
 pis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Ca-
 put omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Cal-
 ceinulli, vestis ei unica, præter cilicinam, quâ
 pectus ita astringebat, ut sanguis expressus in sa-
 niem abiret; sed hac illa formosissima Superis vi-
 debatur. Interea primo manè sacris aderat, reli-
 quum diem visendis ægris, & rogandâ, quam pau-
 per in pauperes erogaret, stipe non malè combure-
 bat. Mortis diem à cælo edocta cum à matre filia
 memosynon expeteret, calceos suos illa promisit.
 Et nimitū ajebat hæc, illos, quos nullos habes? imò,
 illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam
 intueatur filia, videt tenissimis membranis calcea-
 tam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis
 tulerunt. Ex quid jam dubitas virtus ad cælum
 etiam per medias spinas currere, quando contra
 has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

*Quàm præclara possessio sit humilitatis, ii no-
 runt, qui jugum illius ferre non erubescunt. Nudus
 & sine calceis ingredi potius elige, quàm humilita-
 te spoliari: nam humilitatis studiosos Deus ipse pro-
 tegit atque defendit. S. Ephrem de vit. spirit.*

S. AVGVSTINVS EP. 28. Augusti.

AVGVSTINVS ubi manus Deo & D. Ambrosio
 dedit, in Africam redux & sacerdos primùm,
 mox Pontifex Hipponensis factus, patrem se Ca-
 tholicis omnibus, hostem hæreticis acerrimum
 exhibuit, quorum manus divino præsidio sepius
 erasit. Mores improbos suorum liberè pro
 concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel
 à principio non adescent, vel ante finem subduce-
 rent sese; quiq; non Deo loqui in templo, sed
 ho mini-

hominibus confabulari consueſſent. Menſa epulæ frugalis erat, & vaſis vel lignæis vel teſtaceis ſuperba, quoſlibet hoſpites admittebat, ſi illos excipias, quos aſcripti hi verſiculi proſcribent:

*Quiſquis amat dictis alienam rodere vitam
Hanc menſam vetitam noverit eſſe ſibi.*

Supremùm æger Davidis carmina, quæ à penitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inſcribi voluit, interquæ earum commentationes mortem ſanctiſſimè obivit, & Eccleſiæ hereditatem ampliffimam eloquentiam ſuam & profundiffimam doctrinam reliquit; illud puto juvenuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat; matrem ſcilicet filios immorigeros diris devorariſe; vota cælum audiviſſe, & illos vagos, & horrendæ omnium membrorum concuſſione tremebundos orbem pererrariſſe; ex his denique duos ad aram D. Stephani ſibi redditos eſſe. Superi! ſi improba mater in improbos filios tantum potuit, eheu! Mariani, quid in immorigeros MARIA MATER poterit! Ex vita & ipſius D. Auguſtini libri.

Se terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui parvo tempore pro nobis ſuſtinuerunt labores, quæ celeſtis pater magis amandus eſt, qui pro nobis crucifixus eſt? Nam quidquid parentum noſtrorum circa nos fuit obſequium, ejuſ eſt beneficium. S. Aug. l. de ſalut. docum.

DECOLLATIO S. IOANNIS BAPT.

29. Auguſti

Natalitias hoc die Herodes epulas dedit, quæ rectius funebres vocabimus. Aut enim mulas, aut iſtas ſol fugit, quas ſanguine humano beati nimium nobili crudelitas condivit. Nam cum ad reliquas menſæ illecebras filia etiam acceſſiſſet.

29. Aug.
Mensa epu
el testacei
si illos ex
ebant :
viam
bi.
quæ à pa
iculi inci
ones mor
eredicatem
profundissi
venturi le
c. 8. narra
is devotil
& horren
em bundos
s ad aram
si improba
t, eheu
A. MATA
si libri
gimus, qui
ores, non
vobis cr
nostrorum
m. S. Aug.
BAPT.
edit, quæ
enim nu
mano heal
m eum ad
cessit. &
salu.

30. Aug. VITA SANCTORVM. 428

salu leviculo terram plausisset, ecce tibi præmium
pedes caput maximi vatis IOANNIS abstulerunt.
Nec satis erat, per mensam tam delicatum fercu-
lum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Ex-
traxit conjux adultera palato suo linguam (illam
gratissimam Suardæ sedem) & mille nunc convitiis,
nunc acu mille locis fodit scelestâ. Sed profectò
pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis
viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit
locuta, & meritò deinde divinum VERBUM loquẽ
tyranno renuit, ejus vocem decollaverat. Ipsa
saltatricula pœnas si feras, serias certè luit, quando
astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus
impiis glacie, abscondendum crustis caput dedit,
etiam tunc portentosum in modum subsiliens. &
choreas, quibus viva assueverat, mortua etiam
continuans, manifestum omnibus mortalibus do-
cumentum, quàm non multo saltu opus sit, ut in
orcum devolvamur. At dicet nonnemo: Ergo nec
odiosam pede calcare terram non liceat? imò verò
calcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, &
cui cælû, non orcus arrideat. Ex Bar. & Martyrol.

*Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tantâ eremo se-
paratus à feminis, seminarum pericula non evasit,
quis est, qui inter feminas vivens evasurum se sine
labore maximo, maximâ sine cautione confidit, nisi
qui sancto alitur spiritu? S. Chrysol. serm. 2. de
Decoll. S. Ioann.*

S. BONONIVS ABB. 30. Augusti.

Optima Philosophiæ pars est mortis medita-
tio; hæc BONONIVM puerum mundo mori
docuit, quâ quidem morte ad vitam nihil est sa-
lubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque
sanctorum civium frequentiam invenit, ut in
solitus.

solitudinem urbes, in urbes solitudinem dicens migrasse. Ipse totam Ægyptum concionabundus obibat, Christoq; longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fufas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cum Alexandria in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi lectum cælum, cubile terra, culcitra cilicium, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat portis quam indormiebat, quò mollius tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrymis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui unà cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regem exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus præesse iustus est, dum vitã simul & munere est functus. Porro quem ad geniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cum supplicem sacerdos quidam, sed non conscientia absolveret, annos plures à domesticis furis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam numerant ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipse dextro cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet ferro sint, an non pulchrius tamen suspensæ tumulo BONONIVM ornant, quam Manliani, quos ceteri abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palav.*

Licet cecideris, licet fueris in scelera devolutus, vide ne desperes; remansit tibi unde piissimo satisfactionis creditori. Absolve vis! ama. Caritas cooperat multitudinem peccatorum. S. Petr. Chrysol. Sermon. 94.

S. AIDANVS EP. 31. Augusti.

Hic ille AIDANVS est Lindisfarnensis Pontifex, quem ad Angliæ regnum Christo subiiciendum

ciendum purpurato interprete usum (Oswaldo Rege) supra diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterum AIDANVS, uti multum Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabilis fuit. Ex his cum uni equum donasset phaleris regis superbum, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Oswaldus & oburgavit AIDANVM. At cum hic pauca pro se dixisset, arque id tantum quæsiuisset ex Oswaldo, plùsne equum hominis mancipium, quam in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genua coram AIDANO descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam Regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantum, sed mortis etiam beatæ nuntium, cum modestissimo Rege non digna jam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porro cum hic in iratum mare oleum immisisset, oleo etiam mare vidisset, Flammas quoque, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit, & a versas ab urbe in hostes armavit. Ita victor è viâ abiit non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus! Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.

Per misericordias pauperam misericordiam paramus, ut possimus esse de penâ liberis, & de salute securi: gratis misericordiam sperat ibi, qui hic non fecerit misericordiam: qui facit misericordiam, currit ad præmium; qui non facit, decurrit ad penam. S. P. Chryl. serm. 8.